

TAMSYN MUIR

FLORALINDA
HERCEGNŐ
és a

Negyvenemeletes
Torony

NEGYVENEDIK EMELET

HERCEGNŐ

ÚGY ESETT, HOGY a boszorkány egy negyven emelet magas toronyba zárta Floralinda hercegnőt, de szerinte ebben nem volt semmi személyes. Mondta a lánynak, hogy ne lógassa az orrát.

– Közel s távol minden herceg idesereglik majd, hogy kiszabadítson. Mindent előkészítettem. A kapunál jutalomképpen van egy aranykard, ha a herceget netán nem érdekelnék a hercegnők, és ha a harminckilencedik emeletig felverekszi magát, akkor szabadon elmehetsz. Ha odáig már eljutott, nem igazán érdekel, mi lesz aztán.

– Szerintem meg inkább kérj váltságdíjat az anyámtól és az apámtól – feleselt Floralinda, még mindig a szemét dörgölve.
– Manapság ez a módi. – (Mert nem akart udvariatlan lenni és azt sugallni, hogy a torony snassz lenne.)

A boszorkány káromva felnevetett.

– Te! Még mit nem! – kiáltotta. – A hajad vajszőke, a szemed zafírkék. Amint megláttalak, tudtam, hogy a torony elengedhetetlen. A boszorkányok hallgatnak az ösztöneikre. Egy hozzám hasonló teremtés számára ez igazán szokványos kegyetlenkedés – tette hozzá végezetül szerényen.

– De egy torony annyira korlátozott – erősködött szegény Floralinda. – Miért nem cserélsz el egy idegen királyra vagy adsz el egy varázslónak?

A boszorkány a szemére vetette, hogy nincs képzelőereje.

– Én ezt a dolog művészeti értékéért teszem – magyarázta. – Annyi bizonyos, hogy hasznom nincs belőle. Gazdasági szempontból *egyáltalán* nem éri meg. A legalsó szintet egy gyémántpikkelyes sárkány őrzi. Azt mondják, nem jó ötlet a legdrágábbat legalulra tenni, de szeretem, ha a királyfik tudják, hogy komolyan veszem a munkámat.

– Ez nagyon nehéz próbának hangzik egy királyfi számára – vélekedett Floralinda.

– Jaj, hát rettentő nehéz is; szörnyeken sosem spórolok. Minden emeletet másik őríz, és kimondottan a borzasztóságukért választottam őket. Legutóbb gondjaim voltak a havi hercegkvótámmal; érdekeltne, hogy sikerült-e ezen javítanom. Most pedig, hercegnő, elég a kérdésekből... csak várj szép türelmesen, zárd be az ajtót, és ne menj le a lépcsőn, mert az alattad lévő emelet tele van koboldokkal (amolyan

digesztívként), és darabokra szaggatnának. Hagytam itt neked egy flaska vizet, egy flaska tejet, egy barna cipót és egy fehér búzakenyeret, valamint egy narancsot; és van egy kés is, hogy meghámozhasd a narancsot és felszeletelhesd a kenyeret. Ez kezdetnek bőven megteszi. Légy jó kislány, és remélhetőleg hamarosan jön egy herceg.

Azzal a boszorkány távozott a szokott módon, az ablakon át, és Floralinda hercegnő magára maradt.

Először kellemes volt, akár egy tengerparti vakáció különös szobákkal és szokatlan ennivalókkal. A toronyszoba nagyon tiszta és kényelmes volt, mosdószekrénnel, székkal, asztallal és egyebekkel, az ágynak pedig ezüstfüggönyei és tollvánkossai voltak, bár az utóbbi nem nyerte el Floralinda tetszését. Akadt egy zománckályha dísznek, rácsa mögött festett fenyőtobozokkal és a tűz piszkálásra való mindenféle eszközökkel, csak hogy az ember egy ilyen bájos kis kályhát nem akart volna összepiszkolni. Számos könyvet is talált, amelyeket a hercegnők feltételezett érdeklődése szerint válogattak össze, mint amilyen a *Gazdasági modellek uralkodói szempontrendszerei* és a *Fendális birtokviszonyok*, meg egy rámat mintával, hogy hímezzen rá, tűt és cérnát, meg a világ legkisebb ezüst varróollóját. A minta kálaliliomokat és boglárkákat ábrázolt, és valaki a boglárkákat már kihímezte. Floralinda az ablakon kitekintve az erdőt látta, amely szép, sötétzöld palástként borította a földet: vadon, ameddig a szem ellát, aminek folytonosságát nem törik meg a kémények, házak vagy csatornák.

A flaskában mindig hideg volt a víz, a másikban pedig sosem aludt meg a tej, és a tetején mindig szép, friss, sárga tejszín ült, amit csak olyankor adnak az embernek, amikor

betegségből lábadozik. A barna és a fehér kenyér mindig meleg volt, a narancs tökéletesen édes, és alig volt magja. A boszorkány valóban nagyon gondosan elrendezett mindent. A flaskák, a kenyerek és a narancs engedelmesen megújultak, miután a lány evett-ivott belőlük. Floralinda viccesnek találta, amikor az utolsó narancsgerezd eltüntetésé után a héj visszazárult és kitelt gyümölccsel, akár egy léggömb, amelybe belefűjtak.

Napnyugtáig nem jött herceg, hogy megküzdjön a gyémántokkal borított sárkánnyal, és hazavigye Floralindát. Kénytelen volt itt tölteni az éjszakát, aztán a következőt is, majd az azután következőt. Addigra alaposan felderítette a lakosztályát, és kezdett furcsaságokra bukkanni.

Például a bútorok, bár első pillantásra csinosnak látszótak, damaszthuzatuk alatt foltos kárpitot rejtettek, a fájuk pedig a friss festék- és lakkréteg alatt régi és karcos volt. Már régen túlhaladták azt az állapotot, amikor az ember szülei ránézve azt mondják: ennek a gyerekszobában a helye, sőt, azt az állapotot is, amikor a dadus ránézve azt mondja: ennek szemétdombon a helye. A világ legélelmesebb háziasszonya sem bajlódott volna ilyen ütött-kopott tárgyak renoválásával. Mivel nem volt fürdőszoba, Floralindának a vizespalackból származó vízzel kellett megmosnia az arcát és kezét, márpedig az a víz valóban rendkívül hideg volt, és Floralinda arcán piros foltok jelentek meg, amelyeket nem látott túl jól az ezüstfoncsorozását elvesztett, régi tükörben.

Majdnem egy hetet töltött ebben a különös lakosztályban, amikor egyszer csak hercegek érkeztek!

Először egyesével jöttek. Amint Floralinda patadobogást hallott, nagyon szégyenlősen a szobába húzódott, és nem lesett ki az ablakon. Leült az ágyra, és lefoglalta magát a *Gazdasági modellek uralkodói szempontrendszerével* meg egy kálaliliom kihímzésével a rámán, mert türelmes és nagyon jól nevelt leány volt. Az nem lett volna olyan jó, sem a királyfi, sem a maga szempontjából, ha a herceg csak azért tenné meg az egész utat a torony tetejéig, mert megtetszett neki az arca.

Ám a szörnyű valóság az volt, hogy a herceg egyáltalán nem jutott fel a harminckilencedik emeletre, és nem is került elő többet. Nagy zaj támadt odalent, majd halk zörej, amit hallva Floralindában az a szörnyű félelem ébredt, hogy a sárkány épp elropogtatta a királyfit. Még mindig befogva tartotta a fülét, amikor a herceg lova eltépte a pányváját, és belevetette magát az erdőbe.

De, bár sírt egy keveset, és nagyon rosszul érezte magát az eset miatt, Floralindának nem sok ideje jutott gyászolni. Nem sokkal a balsorsú első herceg után *kettő* is megjelent. Tudta, hogy mindketten királyfiak, mert kilesett az ablakon, és meglátta a koronák csillogását. Az ifjak udvarias megbeszélést tartottak, amit Floralinda nem hallott, mivel ők negyven emelettel lejjebb voltak, ő meg negyven emelettel feljebb, de ugyanolyan összetéveszthetetlen „Természetesen csak utánad” és „Nem, nem, csak tessék” körülményeskedéssel kerülgették egymást, mint egy szálloda forgóajtaja előtt.

Floralinda a magasból nem állapíthatta meg, hogy fiatalok, erősek és jóképűek-e, csak annyit tudott minden kétséget kizáróan elmondani róluk, hogy udvariasak, és szépen tudtak

sorba állni, de jaj! akármilyenek voltak is, nem jártak sokkal jobban, mint a korábbi királyfi: az első herceg órákig bent volt, aztán megint felhangzott az a borzalmas hang, majd a második várt néhány percet, felbukkan-e az első, aztán ő is bement. Azután nem támadt ugyan szörnyű zöreje, ami reményre adott okot, de... senki nem jött fel, és senki nem ment ki.

Órákkal *később* azonban felhangzott a gyémánthegyű sárkányfogak őrlése, ahogy kötelességtudón elcsócsálta a hercegeket (felhaborítóan hangosan, tekintve, hogy negyven emelettel Floralinda alatt történt), mivel a sárkány szünetet tartott, talán mert nem akarta, hogy megfeküdjék a gyomrát.

A jövője azonban hascsikarást tartogatott. A tornyot előzőnlötték a legkülönbélebb királyfik. Ilyen magasból lehetetlen volt megkülönböztetni a magasakat az alacsonyaktól, a barnákat a rózsásaktól és az egyéb, hercegeknél gyakori színektől, de az biztos, hogy nagy tumultus támadt, talán még főhercegek és grófok is akadtak köztük. A legrosszabb napokon mind ott gyülekeztek, mielőtt bementek volna, és Floralinda hunyorogva megállapította, hogy sorsot húznak. Szépen, sorjában mind bementek, de egy sem jutott ki. Alakok jöttek ki-be az erdőből az otthagyt lovakért. Floralinda nem állt ki az erkélyre a keszkenőjét lobogtatni nekik – nem olyanfajta királylány volt –, de a függöny résén át kilesett.

Szörnyű volt belegondolni, hogy egy herceget elropogtatott a sárkány, miközben próbálta megmenteni Floralindát, de amikor huszonnégy herceget ropogtatott el, akik mind megpróbálták őt megmenteni, az egészen új szintet jelentett. Floralinda hercegnő nagyon röstellte magát. Mire összeszedte bátorságát, hogy kiálljon az erkélyre, és olyanokat mondjon,

mint: „Kérlek, ne” vagy: „Nem tudna valaki inkább létrát hoztatni...?”, a királyfik áradatának vége szakadt, és végül nem jutott alkalma megszólítani őket.

Mert míg egy herceg, akit a sárkány elropogtatott akár lelkesítő hatással is lehet az ember kedélyére, huszonnégyszáz elropogtatott herceg már óvatosságra int. Mire Floralinda hozzászokott a tollpárnákhoz és kiolvasta az *Uralkodói szempontrendszereket* (amely apró betűkkel nyomtatva is több mint nyolcszáz oldalra rúgott), torkig lett a tejjel, a barna és fehér kenyérrel, a narancsokkal, és a hercegek forrása is elapadt. Türelmesen és engedelmesen várakozott, mint holmi Griselda, és talán jobb is, hogy sosem jött elő köszönteni a megmentőit, mert a szoknyái szörnyen meggyűrődtek, és vajszőke loknijai is petyhüdtté váltak.

Bár nem ez volt az egyetlen gond, ez gyötörte a leginkább: amikor már nem jött több herceg, *valami* fülbántó zajt csapott. A torony legalsó szintjéről mély, bugyborékoló hang zörgött végig a köveken és lépcsőkön, majd váratlanul elhallgatott. Aztán nem sokkal később újra rázendített, és a láрма minden alkalommal egyre dühöttebb és elkínzottabb lett. Floralinda úgy gondolta, a gyémántpikkelyes sárkánytól eredhet.

Napközben inkább csak gondolkodóba ejtette, de éjjel rátört a félelem. A többi éjszakai nesz is furcsa és barátságtalan lett tőle, ahogyan egy falon át kihallgatott beszélgetésről is úgy tűnhet, nem is emberi nyelven zajlik. Időnként egyenesen úgy hallotta, mintha az ajtaja előtt zajlana. Floralinda odament, elfordította a nagy, nehéz kulcsot, és résnyire nyitotta az ajtót, hogy hallgatózzon. Egy lépcsősort látott és lent roppant üres, éhes sötétséget. A lépcsőházban teljes volt a csend.

Aztán kaparászó hang hallatszott, mintha csak egy macska akarna bejönni – messze volt, de *nem* túl messze, és Floralinda, kimerítve bátorsága tartalékait, sietve behúzta és be is zárta az ajtót. Aznap éjjel nem aludt jól a pehelyvánkoston és a dohos takarók között.

Maga is borzasztóan meglepődött, amikor felfedezte a naplót. Addigra már mindent végigkutatott, kivéve a legkézenfekvőbb helyet: a fotel támlájának tövét, hátul. Ha próbált már jó rejtékhelyet keresni egy nappaliban, *neked* eszedbe jutott volna, hogy ott is megnézd, de muszáj leszögeznünk, hogy Floralinda kicsit túlságosan is jó lány volt. Az egyetlen mentsége az lehetett, hogy a naplót majdnem az ülés aljáig begyömöszölték.

Tartalmát csinos, gondos kézírással vetették papírra, ami nagyon hasonlított Floralinda szintén csinos és gondos kézírására. Az előzők utáni első oldalakon csak diagramok voltak – ezek fejtörést okoztak Floralindának –, aztán meg egy sor vonalka. Maga a napló néhány oldallal ezután kezdődött. Az első néhány bejegyzés lehangolóan homályos volt, mint például: „huszonkettedik nap: egy rajnyi goda repült dél felé”, a „huszonharmadik nap” alatt pedig csak egy négyzetrács látszott, számos ponttal. A harmincadik napon...

Jött egy királyfi. Tíz-tán láttam, és integettem neki az erkélyről (Skandalum! – gondolta Floralinda), *a paripáját a fegyvernőke tartotta. Azt hiszem, láttam a napfényben megcsillanni a kardot.*

A lap alján pedig: *Most már alkonyodik, és még mindig nem jött ki.*

Harminckettedik nap...

Még mindig nem jött ki.

Harmincharmadik nap...

Nem jött ki. A kard a kapunál csillog. Miért fénylik még mindig ilyen vidáman?

Floralinda addig böngészte az oldalakat, amíg már nem maradt elég napfény az olvasáshoz. Sietve átlapozta az olyan bejegyzéseket, mint az „Unom a narancsot”, és hunyorogva kisilabizálta a „Hetvenedik napot”...

Tévedtem. Az itteni csillagok olyannyira különböznek az enyémetől, hogy lehet, hogy a világ végén vagyok. A királyfi nem fog kijönni. Belehalok a kenyérbe. A kapunál lévő aranykardnak nincs szíve. A gyémántos sárkány minden éjjel torkaszakadtából bömböl, és senki nem hallgattatja el, hát nem hallja senki, hogy elhallgattassa

Aztán a bejegyzések dátumozása megszűnt, az utolsó így szólt:

Nem jött ki. Én az ablakon át távoztam. Üdvözlöm szüleimet, az ő szerető Mellaróza hercegnőjük, ég velük.

Floralinda szíve szaporán dobogott, és egy időre le kellett feküdnie.